

Arrest

nr. 83 719 van 26 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. VAN HOECKE, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 mei 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 mei 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 30 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 januari 2012.

1.3. Op 17 februari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 20 februari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Y.(...) A.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Araab te zijn. Uw moeder is Tadzjiekse. U werd in 1359 (1980) geboren in het dorp Rabat, district Chimtal, provincie Balkh. Daar woonde u bijna uw hele leven. Toen u vier à vijf jaar was woonde u even in de stad Mazar-i-Sharif omdat uw vader daar werkte. Op het einde van 1381 (2003) studeerde u af als apotheker. Kort daarna ging u aan de slag in het provinciaal burgerlijk ziekenhuis van Balkh in de stad Mazar-i-Sharif. U werkte er tot uw vertrek uit Afghanistan. U spreekt Dari, Uzbeki, Pashtou en een beetje Engels.

Op 28 sambula 1388 bracht de Duitse bondskanselier Angela Merkel een bezoek aan het ziekenhuis waar u werkte, dit naar aanleiding van de bouwwerken aan het ziekenhuis die door de Duitse regering werd gefinancierd. Een week eerder werd u - terwijl u onderweg was van uw dorp naar uw werk - in de buurt van het dorp Mir Qasem door een passagier bedreigd met een pistool. Deze man bleek bij de Taliban te behoren en hij dwong u aan de kant te stoppen. Daar stonden twee mannen op motorfietsen jullie op te wachten. Eén van hen stapte in. Hij vertelde u dat er over een week 'heidenen' naar het ziekenhuis zouden komen en dat ze van u verlangden dat u explosieven zou plaatsen of een auto van de Taliban in het ziekenhuis zou toelaten om zo een aanslag te kunnen plegen. Eén dag voor het bezoek aan het ziekenhuis zou u onderweg opgewacht worden door iemand van de Taliban en hij zou u de auto bezorgen die u in het ziekenhuis moest binnenloodsen. U deed niet wat van u gevraagd werd en de dag van het bezoek ging u 's avonds niet naar huis en u zei uw vrouw en kinderen naar haar broer in het dorp Samar Qandyan, district Balkh te gaan. De volgende dag ging u er ook naartoe en na een week gingen jullie terug naar huis.

Bijna een jaar later - op 5 sambula 1389 (27 augustus 2010) - stuurde M.(...) H.(...) - de schoonbroer van uw oom en die werkte bij de geheime dienst - een brief naar het ziekenhuis, maar aan u geadresseerd. Daarin stond dat uw leven in gevaar was. Uw baas had die brief gelezen en wou hem u niet geven. Hij vertelde u wel wat erin stond. Tien dagen later - op 15 sambula 1389 (6 september 2010) - dwong een passagier u opnieuw te stoppen. Hij sloeg u op het hoofd, maar u slaagde erin met de auto te ontsnappen. U ging naar het ziekenhuis, bleef er één nacht en stuurde uw familie opnieuw bij uw schoonbroer, A.(...) Q.(...). Daar bleef u 15 dagen en vervolgens ging u twee dagen schuilen bij een vriend in Kabul. Hij zou u helpen Afghanistan te ontvluchten. Daarna keerde u terug naar het huis van uw schoonbroer en u verbleef er enkele dagen tot een week waarna u terugkeerde naar Kabul. Ongeveer 10 à 15 dagen later verliet u Afghanistan. U vertrok op 20 aqrab 1389 (11 november 2010) en u kwam in België aan op 19 mei 2011. Een dag later diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u volgende documenten voor: foto's genomen tijdens uw opleiding, tijdens uw werk in het ziekenhuis, van uw familie, huwelijk en het bezoek van Angela Merkel; alsook uw stemkaart, een certificaat van uw farmacieopleiding (2001); certificaat van een 10-daagse opleiding (30 maart - 9 april 2003); een brief van het districtshoofd in verband met uw problemen; een bewijs dat u student was tijdens het Talibanregime; boekje met voedselbonnen; 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) van uw kinderen en vrouw; uw eigen 'taskara' en een certificaat van de bevolkingsdienst in verband met uw ziekenhuisopname.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet. De reden hiervoor is dat er getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees voor vervolging.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de ernst van uw vrees zwaar gerelativeerd kan worden doordat er meer dan een jaar was verlopen tussen de eerste aanval en de tweede aanval op uw persoon (CGVS vragen 83-85, 90). Bovendien heeft u tijdens dit jaar niets vernomen van de Taliban of een andere groepering. Gezien de context die u schetst is het hoogst ongeloofwaardig dat de Taliban u - een jaar na datum - alsnog zouden opsporen om u te straffen voor de opdracht in het ziekenhuis die u niet heeft uitgevoerd. Dat het een jaar windstil is gebleven, bewijst dat het eerste en tweede incident - als zij al plaatsgevonden zouden hebben - weinig met elkaar te maken hebben. U hebt ook geen idee waarom u de tweede keer werd gedwongen te stoppen (CGVS vragen 98-99). Indien de Taliban werkelijk misnoegd zouden geweest zijn over het feit dat u niet had gedaan wat zij van u verlangden, zouden ze geen jaar gewacht hebben vooraleer zij verdere stappen zouden ondernemen om u te straffen. Zij wisten intussen heel goed waar zij u konden vinden. Alleen al de vaststelling dat de Taliban een jaar zouden gewacht hebben, ondermijnt de ernst van uw asielrelaas. Wanneer de Taliban via u echt een aanslag wilden plegen, zouden ze achteraf de zaken niet zo op hun beloop hebben gelaten zoals hier het geval blijkt te zijn. U was immers volledig op de hoogte van hun plannen en u zou hen dus gemakkelijk kunnen verraden hebben bij de autoriteiten, met het gevolg dat een ganse operatie op de helling kwam te staan (CGVS vraag 83). U had ook ruim de tijd om de autoriteiten op de hoogte te

brengen: de dag dat de Taliban u aanspraken om een aanslag te plegen gebeurde een week voor het bezoek van Angela Merkel aan het ziekenhuis (CGVS vragen (83-89). De Taliban hadden er dus alle belang bij zich er van te verzekeren dat u hen niet zou verraden. Om een jaar later alsnog actie tegen u te ondernemen is totaal onlogisch en was ook volstrekt onnodig aangezien u hierover niets had gezegd aan de politie, het leger of de veiligheidsdiensten (CGVS vraag 83). Wat er gebeurd was, vertelde u enkel aan M.(...) H.(...), die wel een lid van de Geheime dienst was, maar geen officieel onderzoek voerde.

Daarnaast is het erg onwaarschijnlijk dat, zoals blijkt uit uw verklaringen, er maar één deur van het ziekenhuis bewaakt werd door de politie of veiligheidsdiensten en dat de mensen met een badge zonder verdere controle binnen en buiten konden gaan (CGVS vragen 83, 92). Het is niet normaal dat iemand met enkel een badge zomaar explosieven het gebouw zou kunnen binnenbrengen op het moment dat er zulke prominente personen aanwezig zijn. Er kan redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat de veiligheid van een belangrijk persoon als Angela Merkel beter geregeld zou zijn dan u laat uitschijnen. Dat er slechts één ingang echt goed bewaakt zou geweest zijn, en er niet meer draconische veiligheidsmaatregelen zouden zijn genomen, is bijgevolg onmogelijk. Hieruit kan afgeleid worden dat uw verklaringen in verband met de veiligheid van het ziekenhuis de dagen voor en de dag van het bezoek van de Duitse bondskanselier volstrekt ongeloofwaardig zijn. Dit heeft dan ook een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder was de afspraak die u had met de Taliban om de auto die u moest binnenloodsen, op te halen, een dag vóór het bezoek (CGVS vraag 83). Dit betekent dat de Taliban de dag ván het bezoek reeds wisten dat u hen niet zou helpen aangezien u de dag ervóór de auto (met explosieven) niet had opgehaald. Desondanks bent u de dag van het bezoek veilig op uw werk geraakt. De Taliban hadden u echter zonder problemen kunnen opwachten en interpellieren. Dat u zich blijkbaar enkel de dag van het bezoek zorgen maakte om de veiligheid van u en uw familie is in dit opzicht hoogst merkwaardig en is nefast voor de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Voorts dient er te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. U verklaarde immers dat het bezoek van de bondskanselier aan het ziekenhuis in Mazar-i-Sharif plaatsvond op 19 september 2009, terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat dit bezoek begin april (in de maand hamal volgens de Afghaanse kalender) doorging (CGVS vragen 84-85). Dat is een verschil van ruim vijf maanden en kan bijgevolg niet louter en alleen toegeschreven worden aan een vergissing. Samen met de vaststelling dat u op geen enkele manier kan aantonen dat u werkelijk in het ziekenhuis aanwezig was op het moment van het bezoek laat dit toe ernstig te twifelen aan uw asielrelaas. De foto's die u voorlegt, tonen enkel aan dat Angela Merkel inderdaad in het ziekenhuis is geweest maar niet dat u daar ook bij aanwezig was, laat staan dat u werd aangesproken door Taliban om uw medewerking te verlenen bij een aanslag (CGVS vraag 4).

Overigens verklaart u een brief ontvangen te hebben van M.(...) H.(...) waarin hij u waarschuwde voor de Taliban. Maar doordat de brief naar het ziekenhuis werd gestuurd, heeft uw baas de brief - die aan u geadresseerd was - gelezen en bewaard. U beweert die brief wel gezien te hebben, maar omdat hij van de overheid was, wou uw baas hem aan u niet meegeven (CGVS vragen 83, 123-125). Dat uw baas een brief die aan u gericht was én betrekking had op uw veiligheid, zou achterhouden is - ondermeer gezien jullie vertrouwelijke relatie - weinig aannemelijk.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Het CGVS trekt de door u beweerde herkomst uit Chimtal, Balkh niet in twijfel, maar oordeelt op basis van uw verklaringen dat u in de mogelijkheid verkeert elders een veilig onderkomen te vinden.

Vooreerst hebt u op verschillende momenten waarbij u vreesde voor de veiligheid van u en uw familie een beroep gedaan op uw schoonbroer, woonachtig te Samar Qandyan, district Balkh, om onderdak te vinden (CGVS vragen 83, 93, 106, 108). Bovendien wonen uw vrouw en kinderen daar vandaag ook nog altijd zonder noemenswaardige problemen (CGVS 70-71). Dat mensen van het dorp naar u vragen is niet onlogisch gezien uw functie als apotheek/dokter. Uw afwezigheid moet wel zijn opgevallen en dat mensen vervolgens naar u vragen is een normale - nieuwsgierige - reactie. Dat u niet bij uw schoonbroer zou kunnen blijven omdat het te onveilig is om naar buiten te gaan en te gaan werken zodat u voor uw vrouw en kinderen zou kunnen zorgen, is geen afdoende verklaring (CGVS vraag 109). Zo blijkt uit bovenstaande redenering dat er aan uw asielrelaas geen geloof kan worden

gehecht. Het huis van uw schoonbroer is voor u fysiek toegankelijk aangezien u er al eerder bent geweest, en u haalt geen elementen aan die voor u actueel zouden wijzen op een vrees voor vervolging of op een reëel risico op ernstige schade.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Balkh (waar uw schoonbroer woont en u op verschillende momenten hebt gewoond en waar uw gezin nog altijd verblijft) te worden beoordeeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Balkh, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Takhar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er voor de provincie Balkh, district Balkh, in 2011 geen melding wordt gemaakt van incidenten die een ernstige impact hebben gehad op de burgerbevolking. Dit district kan dan ook als relatief rustig worden beschouwd.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Balkh in de gelijknamige provincie, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Balkh aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, de door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zij zijn een aanduiding van uw identiteit, uw studies, uw functie en herkomst wat door het CGVS niet betwist wordt. De foto's van het bezoek van Duits bondskanselier Angela Merkel aan het ziekenhuis zijn louter een bewijs van dit bezoek, maar tonen niet aan dat u hier bij was. De drie foto's die u achteraf liet toevoegen aan uw dossier zijn té onduidelijk om rekening mee te kunnen houden. Op slechts één ervan kunnen mensen onderscheiden worden, maar het is niet uit de foto op te maken wie dit zijn. Bovendien

kan er evenmin uit de foto's afgeleid worden waar deze genomen zijn. De brief waarvan u beweert dat hij door de ouderen geschreven is en het document omtrent uw ziekenhuisopname kunnen door gelijk wie opgesteld zijn. Bovendien kunnen in Afghanistan documenten gemakkelijk gekocht of vervalst worden (zie toegevoegde informatie in het administratief dossier). De herkomst van dergelijk documenten kan onmogelijk worden nagegaan en hun bewijswaarde is bijgevolg zeer gering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van de materiële motiveringsplicht, onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat hij na contactname met zijn familie vernomen heeft dat zijn echtgenote en de kinderen niet meer bij zijn schoonbroer inwonen omdat deze de toestand te gevaarlijk vond. Zijn echtgenote en kinderen verblijven thans in de havenstad Airatan, in het grensgebied tussen Afghanistan en Oezbekistan. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan zal hij zich vervoegen bij zijn gezin in Airatan zodat de nood aan subsidiaire bescherming volgens verzoeker moet worden onderzocht ten aanzien van deze regio.

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een document gevoegd, door verzoeker omschreven als een verklaring van de directeur van het provinciaal ziekenhuis van Balkh. Ter terechtzitting wordt dit document opnieuw neergelegd, ditmaal vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in het Nederlands.

2.2. Tegelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing kent, kan het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig worden ingeroepen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het hoogst ongeloofwaardig is dat de Taliban hem een jaar na datum alsnog zouden opsporen om hem te straffen voor de opdracht in het ziekenhuis die hij niet heeft uitgevoerd en hij ook geen idee heeft waarom hij een tweede keer werd gedwongen om te stoppen, (ii) zijn verklaringen in verband met de veiligheid van het ziekenhuis de dagen voor en de dag van het bezoek van de Duitse bondskanselier volstrekt ongeloofwaardig zijn, zoals wordt toegelicht, (iii) de taliban de dag van het bezoek reeds wisten dat hij hen niet zou helpen aangezien hij de dag ervoor de auto met explosieven niet had opgehaald, hij desondanks de dag van het bezoek veilig op zijn werk is geraakt terwijl de taliban hem zonder problemen had kunnen opwachten en interpellieren en het in dit opzicht hoogst merkwaardig is en nefast is voor de geloofwaardigheid van zijn beweringen dat hij zich blijkbaar enkel de dag van het bezoek zorgen maakte om de veiligheid van zichzelf en zijn familie, (iv) zijn verklaring dat het bezoek van de bondskanselier aan het ziekenhuis van Mazar-i-Sharif plaatsvond op 19 september 2009 niet strookt met de informatie gevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat dit bezoek begin april doorging en hij bovendien op geen enkele manier kan aantonen dat hij werkelijk in het ziekenhuis aanwezig was op het moment van het bezoek, (v) het, mede gelet op hun vertrouwelijke relatie, weinig aannemelijk is dat zijn baas een brief die aan verzoeker gericht was en die betrekking had op zijn veiligheid zou achterhouden, (vi) verzoeker, gelet op zijn verklaringen dat hij op verschillende momenten waarbij hij vreesde voor zijn veiligheid en deze van zijn familie een beroep heeft gedaan op zijn schoonbroer, woonachtig te Samar Qandyan, district Balkh, om onderdak te vinden, beschikt over een intern vluchtalternatief in het district Balkh, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (vii) de door hem neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen, zoals omstandig wordt uiteengezet.

2.4. Verzoeker is het niet eens met het standpunt van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze twijfels uit met betrekking tot de ernst van verzoekers vrees om reden dat er meer dan één jaar was verlopen tussen de eerste en de tweede aanval op zijn persoon. Hij wijst erop dat hij op de dag van het bezoek van Angela Merkel 's avonds niet naar huis is gegaan en dat hij aan zijn vrouw en kinderen had gezegd om naar de broer te gaan in het district Samar Qandyan, waar de volledige familie gedurende één week verbleef. Verzoeker stelt dat hij dus niet thuis kon worden gevonden de dag na het bezoek van bondskanselier Angela Merkel aan het ziekenhuis. Hij vervolgt dat er gedurende het jaar tussen de eerste en de tweede aanval een grote actie was van het Afghaanse leger, dat verschillende aanvallen uitvoerde tegen de Taliban die voor een groot deel werd verdreven uit de regio van Mazar-i-Sharif.

Verzoekers uitleg kan niet overtuigen en vermag geen afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de ernst van zijn vrees zwaar gerelativeerd wordt doordat er meer dan een jaar was verlopen tussen de eerste en de tweede aanval op zijn persoon. Tijdens dat jaar heeft hij niets vernomen van de Taliban of een andere groepering en dit niettegenstaande hij na één week naar huis terugkeerde. De Raad acht het dan ook in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volstrekt ongeloofwaardig dat de Taliban verzoeker, een jaar na datum, alsnog zou opsporen om hem te straffen voor de opdracht in het ziekenhuis die hij niet heeft uitgevoerd. Verzoekers verklaring voor het uitblijven van problemen gedurende een jaar, namelijk dat het Afghaanse leger een grote actie voerde tegen de Taliban, die voor een groot deel zou zijn verdreven uit de regio van Maza-i-Sharif, betreft overigens een loutere bewering die niet met enig concreet en objectief element wordt gestaafd. Bovendien gaat verzoeker met zijn betoog volledig voorbij aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waar wordt gesteld als volgt: *"(...) U hebt ook geen idee waarom u de tweede keer werd gedwongen te stoppen (CGVS vragen 98-99). (...) Wanneer de Taliban via u echt een aanslag wilden plegen, zouden ze achteraf de zaken niet zo op hun beloop hebben gelaten zoals hier het geval blijkt te zijn. U was immers volledig op de hoogte van hun plannen en u zou hen dus gemakkelijk kunnen verraden hebben bij de autoriteiten, met het gevolg dat een ganse operatie op de helling kwam te staan (CGVS vraag 83). U had ook ruim de tijd om de autoriteiten op de hoogte te brengen: de dag dat de Taliban u aanspraken om een aanslag te plegen gebeurde een week voor het bezoek van Angela Merkel aan het ziekenhuis (CGVS vragen (83-89). De Taliban hadden er dus alle belang bij zich er van te verzekeren dat u hen niet zou verraden. Om een jaar later alsnog actie tegen u te ondernemen is totaal onlogisch en was ook volstrekt onnodig aangezien u hierover niets had gezegd aan de politie, het leger of de veiligheidsdiensten (CGVS vraag 83). Wat er gebeurd was, vertelde u enkel aan M.(...) H.(...), die wel een lid van de Geheime dienst was, maar geen officieel onderzoek voerde.*

(...) Verder was de afspraak die u had met de Taliban om de auto die u moest binnenloodsen, op te halen, een dag vóór het bezoek (CGVS vraag 83). Dit betekent dat de Taliban de dag ván het bezoek reeds wisten dat u hen niet zou helpen aangezien u de dag ervóór de auto (met explosieven) niet had opgehaald. Desondanks bent u de dag van het bezoek veilig op uw werk geraakt. De Taliban hadden u echter zonder problemen kunnen opwachten en interpellieren. Dat u zich blijkbaar enkel de dag van het bezoek zorgen maakte om de veiligheid van u en uw familie is in dit opzicht hoogst merkwaardig en is nefast voor de geloofwaardigheid van uw beweringen." De Raad benadrukt dat het aan verzoeker is om deze motieven met concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker voert dienaangaande niet het minste verweer zodat dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing onverminderd gehandhaafd blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.5. Wat betreft de veiligheidsmaatregelen aan het ziekenhuis, voert verzoeker aan dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de bewaking van het ziekenhuis op normale tijdstippen en op het ogenblik dat bondskanselier Angela Merkel er op bezoek was. Tijdens de normale dagen werd één deur van het ziekenhuis bewaakt door de politie en werd de tweede deur, die gebruikt werd door het personeel van het ziekenhuis, bewaakt door een gewapende veiligheidsagent. Verzoeker benadrukt dat er op het ogenblik van het bezoek van bondskanselier Angela Merkel veel meer bewaking was, zoals blijkt uit de foto's die hij heeft gemaakt, en dat er tevens bewaking vanuit de lucht was.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog geenszins in om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in verband met de beveiliging van het ziekenhuis de dagen voor en de dag van het bezoek van de Duitse bondskanselier te herstellen. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan er redelijkerwijs van worden uitgegaan dat de veiligheid van een belangrijk persoon als Angela Merkel beter zou geregeld zijn dan verzoeker laat uitschijnen. Dat er slechts één ingang goed bewaakt zou zijn geweest en er niet meer draconische veiligheidsmaatregelen zouden zijn genomen, ook de dagen vóór

het bezoek van Angela Merkel, op volgens verzoeker “normale dagen” dus, kan niet in redelijkheid worden aangenomen.

2.6. Waar verzoeker nog opwerpt dat Angela Merkel in het jaar 2009 twee keer op bezoek is geweest in het ziekenhuis, met name in april 2009 en in september 2009, dat uit de foto's voldoende blijkt dat hijzelf aanwezig was op het ogenblik dat zij het ziekenhuis bezocht en dat hij die dag tientallen foto's heeft gemaakt omdat hij de assistent was van de directeur van het ziekenhuis en hij bij bijzondere gelegenheden altijd zeer veel foto's maakte, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zich bedient van een gekunstelde post-factumverklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om de vastgestelde tegenstrijdigheid met de realiteit, zoals deze blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, alsnog verenigbaar te laten schijnen. Niet alleen heeft verzoeker tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit tweede bezoek van Angela Merkel onvermeld gelaten, terwijl uit zijn verklaringen nochtans blijkt dat hij zowel in april als in september 2009 werkzaam was in het ziekenhuis, daarenboven laat hij na dit tweede bezoek op enigerlei wijze te staven. Met betrekking tot de foto's die verzoeker voorlegde, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct dat deze enkel aantonen dat Angela Merkel in het ziekenhuis is geweest doch niet dat verzoeker daarbij aanwezig was of deze foto's heeft gemaakt, laat staan dat hij werd aangesproken door de Taliban om zijn medewerking te verlenen bij een aanslag.

2.7. Tot slot bevestigt verzoeker zijn eerdere verklaring dat de directeur van het ziekenhuis de brief van M. H. met de waarschuwing dat verzoekers leven in gevaar was, heeft bijgehouden omdat deze brief betrekking had op de veiligheid in het ziekenhuis. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker wel een door de directeur van het ziekenhuis gefaxte verklaring, waarvan de vertaling werd neergelegd ter terechtzitting en waaruit volgens verzoeker blijkt dat zijn veiligheid inderdaad in gevaar was wegens bedreiging door de Taliban.

Daargelaten het feit dat het stuk in kwestie slechts een faxkopie betreft die geen enkele garantie biedt op het vlak van authenticiteit en de bewijswaarde van het document – dat overigens een duidelijk gedongen karakter vertoont en ten behoeve van verzoeker werd opgesteld – gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing “Afghanistan” *“Corruptie en valse documenten”* van 1 oktober 2010) verder dient te worden gerelativeerd aangezien er in Afghanistan veel valse documenten verspreid worden, deze makkelijk aangekocht kunnen worden en er veel corruptie bestaat rond de verwerving van documenten, benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielselaas te herstellen.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde stukken, met name foto's genomen tijdens zijn opleiding, tijdens zijn werk in het ziekenhuis, van zijn familie en van zijn huwelijk, zijn stemkaart, een certificaat van zijn farmacieopleiding (2001), een certificaat van een 10-daagse opleiding (30 maart - 9 april 2003), een brief van het districtshoofd in verband met zijn problemen, een bewijs dat hij student was tijdens het Talibanregime, een boekje met voedselbonnen, de taskara van zijn vrouw en kinderen, zijn eigen taskara en een certificaat van de bevolkingsdienst in verband met zijn ziekenhuisopname, niet betwist laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.9. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielselaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkenen te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partijen kunnen een voldoende bewijs zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

(UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat naar aanleiding van het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Dienvolgens kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Gelet op verzoekers verklaringen dat hij op verschillende momenten waarbij hij vreesde voor zijn veiligheid en deze van zijn familie een beroep heeft gedaan op zijn schoonbroer, woonachtig te Samar Qandyan, district Balkh, om onderdak te vinden (administratief dossier, stuk 5, vragen 83, 93, 106 en 108), besluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker beschikt over een intern vluchtalternatief en dat de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Balkh dient te worden beoordeeld. De bewering in voorliggend verzoekschrift dat zijn echtgenote en kinderen niet langer bij zijn schoonbroer inwonen omdat hij deze toestand te gevaarlijk vond, doet geen afbreuk aan het voorgaande, vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven en niet kan worden ingezien waarom verzoeker niet bij zijn schoonbroer in het district Balkh in de gelijknamige provincie kan verblijven. Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (...)*", (update van 21 oktober 2011)), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit het district Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Balkh geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij/brengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken zodat bovenstaande analyse door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt.

2.11. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.12. In de mate verzoeker ter terechtzitting vraagt om zijn zaak met één maand uit te stellen teneinde hem in de mogelijkheid te stellen nieuwe stukken neer te leggen die nieuwe feiten kunnen aantonen, wijst de Raad erop dat verzoekers relaas in zijn geheel genomen niet geloofwaardig is en zijn verzoek dan ook niet kan worden ingewilligd.

Het aangevoerde middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS